

»Iztresita!« reče mehkeje paznik.

Fanta ubogata in počasi iztreseteta.

»Danes vaju še izpustim. Drugič pa glejta. Zaprli vaju bomo!«

Zdaj se Tonček ne more več vzdržati. Dvigne glavo in bridko pravi:

»Bova vsaj na gorkem...«

Potem zajoka in se oprime Francka.

»Izginita!« zapove paznik. Fanta pobereta vreči in stečeta ob progi domov. Paznik gleda za njima in se mu zdi, da je nekaj bolan in da ga boli nekje blizu srca...

Medtem je hodil Jurij z Maričko po ovinkih med samimi barakami domov. Že blizu doma je Marička obstala in spustila vrečo v sneg:

»Ne morem več!«

»Ne morem več!«

Jurij jo začudeno pogleda, pa prime še njeno vrečo in jo vrže na levo ramo in mirno reče:

»Bom pa še tvojo nesel.«

Peter je presedel doma pri oknu vse popoldne. V mraku je zaprl knjigo in se zagledal na cesto. Zunaj je še vedno snežilo.

Nekdo je butnil v vrata in jih s težavo odprl. Peter je skočil pokonci. Jurij je stopil na prag in vrgel v sobo vrečico s premogom. Nato je zginil v mraku. Vstopila je Marička.

»Kje sta onadva?«

»Zadaj sta še. Nama sta poprej naložila.«

Peter je začel iskati po sobi drv in papirja, da bi zakuril.

»Prav pa vendar ni,« je mrmral...

Ko je prišel Tonček, je bilo v sobi že toplo in od medle svetilnice se je dvignil Peter:

»No, kako je bilo?«

Tonček je izvlekel izza suknjiča vrečo in jo vrgel v kot, sam pa je legel na posteljo in ni rekel besede. Peter ga je razumel. Odložil je knjigo, podprl glavo z rokami in zastrmel v luč.

Zunaj je snežilo, snežilo, žvižgala je burja in — jutri, jutri bo mraz...

Sojatoslav:

Uspavanka.

*Bratec moj v zibelki črni,
zapri velike oči,
ateka trudnega ni še
in tudi mame še ni.*

*Mama v zakajeni hiši
dela, dokler ni večer,
atek umazan in črn ves
dolbe v zemljo venomer.*

*Jutri boš tudi ti velik,
vzel boš svetilko, lopato,
v črnem skalonju izkopal
si boš bodočnost zlato.*